

BESLUTSPROMEMORIA

DATUM: 2026-06-23
DIARIENUMMER: 2026-01034

Riksbankens föreskrifter om underrättelse inför att kontantverksamhet ska upphöra

Sammanfattning

Företag som bedriver verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige ska underrätta Riksbanken om företaget avser att upphöra med denna verksamhet, se 4 kap. 8 § andra stycket lagen (2022:1568) om Sveriges riksbank (riksbankslagen). Riksbanken har enligt 13 kap. 1 § 9 riksbankslagen ett bemyndigande att meddela föreskrifter om underrättelseskyldigheten.

Riksbanken beslutar om nya föreskrifter som fastställer vilka företag som omfattas av underrättelseskyldigheten samt när och hur de ska underrätta Riksbanken.

Föreskrifterna riktar sig till kreditinstitut som är skyldiga att tillhandahålla vissa kontanttjänster, företag som transporterar kontanter och företag med ett större antal automater för uttag och insättning av kontanter. Dessa ska vara skyldiga att underrätta Riksbanken om de upphör med någon del av den verksamheten.

Ett företag som omfattas av underrättelseskyldighet som har beslutat att upphöra med sin verksamhet ska skyndsamt underrätta Riksbanken. Underrättelsen ska vara skriftlig och innehålla information om vilken eller vilka delar av verksamheten som ska upphöra och en tidplan för när verksamheten kommer att upphöra.

Föreskrifterna träder i kraft den 1 september 2026.

Innehållsförteckning

1	Utgångspunkter	3
1.1	Bakgrund	3
1.2	Syfte med föreskrifterna	3
1.3	Regleringsalternativ	3
1.4	Rättsliga förutsättningar	4
1.5	Ärendets beredning	4
2	Riksbankens ställningstaganden	4
2.1	Innehåll	4
2.2	Tillämpningsområde och definitioner	5
2.3	Företagens uppgifter	8
2.4	Ikraftträdande	10
3	Konsekvenser av föreskrifterna	10
3.1	Allmänt om konsekvensutredningen	10
3.2	Konsekvenser för samhället och konsumenterna	10
3.3	Konsekvenser för företagen	11
3.4	Konsekvenser för Riksbanken	11
3.5	Konsekvenser för förvaltningsmyndigheter och domstolar	11
3.6	Överensstämmelse med unionsrätten	12
3.7	Proportionalitetsbedömning	12

1 Utgångspunkter

1.1 Bakgrund

Riksbanken ska enligt 4 kap. 8 § första stycket riksbankslagen följa, analysera och vid behov samordna hanteringen av kontanter i Sverige. För att underlätta för Riksbanken att övervaka kontanthanteringen ska företag som bedriver verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige underrätta Riksbanken om företaget avser att upphöra med denna verksamhet (se 4 kap. 8 § andra stycket riksbankslagen). Dessa underrättelser är viktiga och kan bidra till Riksbankens möjligheter att samordna kontanthanteringen.

1.2 Syfte med föreskrifterna

Syftet med föreskrifterna är att fastställa vilken krets av företag som ska omfattas av underrättelseskyldigheten samt hur och när underrättelse ska lämnas till Riksbanken.

1.3 Regleringsalternativ

Ett alternativ till föreskrifter är att upprätta avtal med respektive företag. Riksbanken har redan avtal kring in- och utlämning av kontanter med Bankomat AB och Loomis Sverige AB som är de två dominerande företagen på kontantområdet. I dessa avtal skulle reglering kunna ske av när och hur en underrättelse ska lämnas. Men Riksbanken har inga avtal med flera företag som bör omfattas av underrättelseskyldigheten, till exempel Nokas CMS AB – med varumärket Kontanten – och ICA Banken AB. Det kan även tillkomma nya företag.

Riksbanken kan i stället upplysa företag som saknar avtal om lagens krav och hur och när de ska underrätta Riksbanken, till exempel genom samråd i Betalningsrådet eller i möten med respektive företag. Nackdelen är att detaljerna kring hur och när företagen ska underrätta Riksbanken då inte blir bindande.

En fördel med avtal och samråd är att Riksbanken kan ändra kraven snabbare i avtal än i föreskrifter. Risken med avtal och samråd är dock att det kan bli otydligt vad som gäller eftersom detaljkraven inte finns samlade på ett och samma ställe. Det blir inte heller lika transparent för allmänheten och andra företag.

En annan nackdel är att avtal kan sägas upp, och då är avtalsparten inte längre skyldig att följa underrättelsekraven i avtalet. Men skyldigheten att underrätta Riksbanken skulle i praktiken fortsätta att gälla eftersom den följer av riksbankslagen. Risken är då att det blir otydligt vad som gäller för företaget om de specificerade kraven i avtalen inte längre gäller.

Sammantaget anser Riksbanken därför att regleringen inte bör ske genom avtal och samråd utan genom föreskrifter.

1.4 Rättsliga förutsättningar

Enligt 4 kap. 8 § andra stycket riksbankslagen ska ett företag som bedriver verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige underrätta Riksbanken om företaget avser att upphöra med denna verksamhet. Riksbanken har ett bemyndigande i 13 kap. 1 § 9 riksbankslagen att meddela föreskrifter om denna underrättelseskyldighet.

1.5 Ärendets beredning

Riksbanken remitterade den 30 januari 2026 förslag till föreskrifter och en remisspromemoria. Remissen skickades till 18 remissinstanser. Riksbanken har mottagit tio remissvar.

Flera remissinstanser har tillstyrkt förslagen eller inte haft några synpunkter. Bankomat AB, Loomis Sverige AB, Post- och telestyrelsen, Riksgäldskontoret, Sparbankernas Riksförbund och Svenska Bankföreningen har inkommit med vissa invändningar eller synpunkter.

2 Riksbankens ställningstaganden

I det följande redogörs för Riksbankens motivering och ställningstaganden i fråga om de aktuella föreskrifterna.

2.1 Innehåll

Riksbankens ställningstagande

Föreskrifterna ska innehålla bestämmelser om vilka företag som ska underrätta Riksbanken om de avser att upphöra med verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige. Bestämmelserna ska även ange hur och när de ska underrätta Riksbanken.

Remisspromemorians förslag

Förslaget i remisspromemorian stämmer överens med Riksbankens ställningstagande.

Remissinstanserna

Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. Svenska Bankföreningen och Bankomat AB ifrågasätter behovet av föreskrifter och har svårt att se vilket mervärde de har.

Skälen för Riksbankens ställningstagande

Även om ett företag hanterar kontanter behöver det inte betyda att den verksamheten är av sådan art eller omfattning att den påverkar tillgången till kontanter i Sverige. Endast sådan kontantverksamhet som är av betydelse för kontanttillgången bör omfattas av föreskrifterna. Det finns därför ett behov av att avgränsa och tydliggöra vilka företag som bör omfattas av underrättelseskyldigheten, respektive tydliggöra vilka som inte bör omfattas, samt reglera hur och när en underrättelse bör lämnas. Riksbanken gör bedömningen att föreskrifterna är nödvändiga för att Riksbanken ska kunna fullgöra sitt uppdrag enligt riksbankslagen med att bland annat bidra till att det finns tillgång till sedlar och mynt i kronor (kontanter) i betryggande utsträckning i hela Sverige (4 kap. 1 § andra stycket riksbankslagen) samt följa, analysera och vid behov samordna hanteringen av kontanter i Sverige (4 kap. 8 § första stycket riksbankslagen). Till skillnad från Svenska Bankföreningen och Bankomat AB anser Riksbanken att regleringen bör ske i föreskrifter, se vidare resonemang i avsnitt 1.3 Regleringsalternativ.

2.2 Tillämpningsområde och definitioner

Riksbankens ställningstagande

Föreskrifterna ska gälla för företag som bedriver verksamhet som påverkar tillgången till kontanter. Det omfattar företag som

1. är skyldiga att tillhandahålla kontantjänster enligt 9 kap. 1 § lagen (2010:751) om betaltjänster,
2. har tillstånd att bevaka sedlar eller mynt i samband med transport enligt 2 § lagen (1974:191) om bevakningsföretag, eller
3. tillhandahåller fler än 50 automater där allmänheten kan göra uttag eller sätta in kontanter.

Vissa centrala begrepp ska också definieras i föreskrifterna.

Remisspromemorian

Förslaget i remisspromemorian stämmer överens med Riksbankens ställningstagande.

Remissinstanserna

Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Svenska Bankföreningen och Bankomat AB har framfört att samtliga aktörer i kontantkedjan bör omfattas av föreskrifterna. Post- och telestyrelsen ifrågasätter att föreskrifterna ska gälla sådana kreditinstitut och filialer till utländska kreditinstitut som omfattas av 9 kap. lagen (2010:751) om betaltjänster (betaltjänstlagen). Enligt Post- och telestyrelsen bedriver dessa företag, så som det ser ut idag, ingen egen särskild verksamhet inom kontantförsörjning och det är otydligt vilka tänkta förändringar av deras egen verksamhet som skulle kunna aktualisera en underrättelse. De omfattas också av en skyldighet att tillhandahålla platser för kontantjänster vilket kan antas innebära att de kommer att verka för att uppfylla lagens krav på tillgång till platser för kontantjänster. Post- och telestyrelsen noterar

vidare att Riksbanken inte tagit ställning till om föreskrifterna ska omfatta företag som bedriver uppräkningsverksamhet. Sparbankernas Riksförbund anser att ordet "omfattar" kan uppfattas som icke-uttömmande och de tre kriterierna som enbart exempel.

Skälen för Riksbankens ställningstagande

Underrättelseskyldigheten gäller företag som bedriver verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige enligt 4 kap. 8 § andra stycket riksbankslagen. I förarbetena till riksbankslagen anges att det rör sig om företag som bedriver verksamhet av betydelse för tillgången till kontanter i Sverige (prop. 2021/22:41 s. 256). Det kan till exempel vara företag som har verksamhet inom kontanttransporter, uppräkningsverksamhet, kontoföring eller automater för uttag och insättning av kontanter. Vidare anges det i förarbetena att om det ska vara möjligt för Riksbanken att analysera situationen och vidta lämpliga åtgärder behöver värdebolag avisera en nedläggning av verksamheten avseende uppräkningsverksamhet, kontanttransporter och försäljning till slutkunder skriftligt till Riksbanken så lång tid i förväg som Riksbanken bestämmer. Även företag som bedriver depåverksamhet behöver skriftligt avisera en nedläggning av verksamheten så långt i förväg som Riksbanken bestämmer (SOU 2019:46 s. 1570). Riksbanken konstaterar att det är i huvudsak värdebolag och depåbolag som pekas ut i detta sammanhang.

Det är endast företag vars verksamhet påverkar tillgången till kontanter som omfattas av underrättelseskyldigheten i riksbankslagen. Det är därför inte möjligt att, som Svenska Bankföreningen och Bankomat AB är inne på, låta alla företag i kontantkedjan omfattas av föreskrifterna. Riksbankens bedömning är att de nedan uppräknade företagskategorierna är de som bedriver sådan verksamhet som påverkar tillgången till kontanter och som därför bör vara underrättelseskyldiga.

För att det ska vara tydligt vilka företag som avses bör vissa kriterier utformas. Ett företag som tillhör någon av nedanstående kategorier bör vara skyldigt att underrätta Riksbanken. Uppräkningsverksamheten är uttömmande och ska inte ses som exempel.

Kreditinstitut som är skyldiga att tillhandahålla kontanttjänster

Kreditinstitut och filialer till utländska kreditinstitut bör omfattas av underrättelseskyldighet om de tillhandahåller betalkonton och har en inlåning från allmänheten som överstiger 70 miljarder kronor. Därmed är de skyldiga att tillhandahålla kontanttjänster, det vill säga platser där konsumenterna kan ta ut kontanter och företag kan sätta in dagskassar. I dagsläget omfattar det de sex största kreditinstituten och filialerna i Sverige, det vill säga de så kallade storbankerna. De har en omfattande verksamhet som påverkar tillgången till kontanter i Sverige.

Till skillnad från Post- och telestyrelsen anser Riksbanken att de kreditinstitut och filialer till utländska kreditinstitut som har en inlåning från allmänheten som överstiger 70 miljarder kronor bör omfattas av underrättelseskyldigheten. Dessa institut har förvisso i dagsläget ingen egen operativ kontanthantering för att utföra lagkraven om kontanttjänster utan har i stället överlåtit hanteringen på Bankomat AB. De är dock skyldiga att erbjuda vissa kontanttjänster (se 9 kap. betaltjänstlagen). Även

om de har lagkrav på sig att tillhandahålla kontanttjänster själv eller genom någon annan, så finns det inget som hindrar att ett enskilt institut ändrar sin verksamhet med kontanthantering. Ett sådant institut bör därför vara skyldigt att underrätta Riksbanken om institutet upphör med verksamhet som påverkar tillgången till kontanter.

Företag som transporterar och räknar upp kontanter

Underrättelseskyldigheten bör även gälla för företag som transporterar kontanter eftersom fungerande transporter är helt avgörande för att kontantinfrastrukturen ska kunna upprätthållas runt om i landet. Post- och telestyrelsen noterar i sitt remissvar att Riksbanken inte tagit ställning till om företag som bedriver uppräkningsverksamhet ska omfattas. Riksbanken anser att uppräkningsverksamhet bör ingå i underrättelseskyldigheten till Riksbanken. Riksbanken bedömer dock att den kategorin av företag inte behöver pekas ut särskilt i föreskriften eftersom företag som bedriver uppräkningsverksamhet av sådan omfattning att de påverkar tillgången till kontanter också regelmässigt transporterar kontanter. I dagsläget omfattar det två företag: Bankomat AB och Loomis Sverige AB, vilka båda transporterar kontanter och har uppräkningsverksamhet. Bankomat AB är ett dotterbolag till fem av storbankerna och utför i praktiken deras kontanttjänster. Utöver Bankomat AB och Loomis Sverige AB finns inget företag som bedriver uppräkningsverksamhet i sådan omfattning att det kan anses påverka tillgången till kontanter.

Företag med ett större antal automater för uttag och insättning

Företag som tillhandahåller automater för uttag eller insättning av kontanter, till exempel Nokas CMS AB och ICA Banken AB, är i dagsläget inte skyldiga att tillhandahålla kontanttjänster. Om dessa företag har ett större antal automater bör dock även de omfattas av underrättelseskyldigheten.

Det finns några enstaka företag med relativt få uttagsautomater. Dessa är i huvudsak placerade på centrala platser där det finns fler uttagsautomater som tillhandahålls av de större företagen. Företag med få uttagsautomater kan inte sägas påverka tillgången till kontanter. Av den anledningen bör det sättas en gräns för antal automater hos ett företag som kan anses påverka tillgången till kontanter.

Underrättelseskyldigheten bör enligt Riksbankens bedömning därför bara gälla företag som tillhandahåller fler än 50 automater där allmänheten kan ta ut eller sätta in kontanter. De företag som idag har fler än 50 automater finns spridda i landet och inte bara vid enstaka platser. Därmed finns en risk att tillgången till kontanter påverkas negativt när ett sådant företag upphör med sin verksamhet innan andra marknadsaktörer eventuellt har täckt in den efterfrågan som uppstår. Vissa kreditinstitut är förvisso skyldiga att tillhandahålla platser för kontantuttag och dagskasseinsättningar och de kan även bli skyldiga att täcka upp för eventuellt bortfall av sådana platser. Sådana åtgärder kan dock ta tid för bankerna att genomföra. Även om ett bortfall kan komma att påverka tillgången till kontanter, är det inte säkert att de automater som tas bort behöver ersättas för att uppfylla betaltjänstlagens krav.

Centrala begrepp

Definitionen av kontanter bör vara sedlar och mynt i kronor, det vill säga samma som i 4 kap. 1 § andra stycket riksbankslagen. Med att upphöra med verksamhet bör avses att ett företag helt eller delvis avvecklar eller avyttrar sin verksamhet som påverkar tillgången till kontanter. Angående begreppet att delvis upphöra med verksamhet som påverkar tillgången till kontanter, se vidare resonemang i avsnitt 2.3.

2.3 Företagens uppgifter

Riksbankens ställningstagande

Ett företag som har beslutat att upphöra med sin verksamhet som påverkar tillgången till kontanter ska skyndsamt underrätta Riksbanken. Underrättelsen ska vara skriftlig och innehålla

1. information om vilken eller vilka delar av verksamheten som ska upphöra, och
2. en tidplan som visar när verksamheten kommer att upphöra.

Remisspromemorian

Förslaget i remisspromemorian stämmer överens med Riksbankens ställningstagande. I remisspromemorian angavs emellertid att med skyndsamt menas "genast" efter att beslutet har fattats. Skyndsamhetskravet bör dock avse "så fort som möjligt" efter att ett beslut har fattats.

Remissinstanserna

Remissinstanserna har huvudsakligen tillstyrkt förslaget eller har inte framfört några synpunkter. Svenska Bankföreningen, Bankomat AB och Sparbankernas Riksförbund har dock framfört att det finns oklarheter om vad som gäller vid en delvis avveckling av verksamhet och att det går att tolka in att underrättelse ska ske vid all delvis avveckling oavsett omfattning, det vill säga även om avvecklingen avser marginella eller obetydliga förändringar.

Svenska Bankföreningen och Bankomat AB menar också att genom skyndsamhetskravet inför Riksbanken ett mer långtgående och absolut tidskrav, vilket saknar stöd i lag och förarbeten. Riksbanken går därmed utanför ramen för det bemyndigande som följer av 13 kap. 1 § 9 riksbankslagen. Post- och telestyrelsen menar att det behöver förtydligas om det enbart är förändringar i den verksamhet som kvalificerar aktören att vara underrättelseskyldig som ska omfattas av underrättelseskyldigheten, eller om även annan verksamhet som aktören utför ska räknas som sådan verksamhet som påverkar tillgången till kontanter. Riksgäldskontoret anser att det är önskvärt att Riksbanken underrättar Riksgäldskontoret om det kommer in en underrättelse om upphörande av kontantverksamhet då informationen kan vara relevant för överväganden som Riksgäldskontoret gör i egenskap av resolutionsmyndighet.

Skälen för Riksbankens ställningstagande

Ett företag bör skyndsamt underrätta Riksbanken när det har beslutat att upphöra med verksamhet som påverkar tillgången till kontanter. Till skillnad mot Svenska Bankföreningen och Bankomat AB anser Riksbanken att bemyndigandet möjliggör att ställa ett skyndsamhetskrav i föreskrifterna. Med att underrätta skyndsamt menas så fort som möjligt efter att beslutet har fattats.

Det är viktigt att företaget lämnar informationen så fort som möjligt. Därigenom får Riksbanken möjlighet att agera utifrån de förändrade förutsättningar som avvecklingen av verksamheten innebär för tillgången till kontanter i Sverige. Informationen kan kompletteras i efterhand. Redan i dagsläget har Riksbanken en god dialog med flera av marknadsaktörerna. Riksbanken uppskattar om den dialogen kvarstår och om företaget anser att det är möjligt vore det önskvärt att få information innan beslutet fattats.

Svenska Bankföreningen, Sparbankernas Riksförbund och Bankomat AB anser att det kan behövas ett förtydligande av vad som menas med delvis upphörande av verksamhet som påverkar tillgången till kontanter.

Inom kontanthanteringen finns flera olika typer av verksamhet. Det kan till exempel vara depåer, uppräknings- och transporter. Ett företag med kontantverksamhet kan välja att lägga ned någon av dessa delar eller verksamheten på en viss ort. Om ett företag helt eller delvis avvecklar eller avyttrar verksamhet som påverkar tillgången till kontanter bör företaget underrätta Riksbanken. Om ett företag har flera verksamheter bör företaget ange vilken eller vilka delar av kontantverksamheten som kommer att upphöra. Post- och telestyrelsen anser att det behöver förtydligas vilka av företagets verksamheter som behöver rapporteras till Riksbanken. Riksbankens bedömning är att underrättelseskyldigheten gäller all kontantverksamhet som företagen bedriver men inte övrig verksamhet. Av underrättelsen bör det även framgå när verksamheten ska upphöra. Underrättelsen bör därför innehålla en tidplan för när verksamheten kommer att upphöra.

Underrättelsen till Riksbanken bör vara skriftlig för att minska risken för missförstånd. Det krävs inget särskilt format, utan det räcker om underrättelsen kan läsas exempelvis via e-post.

Riksgäldskontoret påpekar att det är önskvärt att Riksbanken underrättar Riksgäldskontoret om det kommer in en underrättelse om upphörande av kontantverksamhet. Riksbanken, som har förståelse för Riksgäldskontorets önskemål, kommer i det enskilda fallet göra en bedömning om det finns stöd för en sådan underrättelse. Riksbanken ska på begäran av en annan myndighet lämna uppgift som den förfogar över, om inte uppgiften är sekretessbelagd eller det skulle hindra arbetets behöriga gång (6 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen [2009:400]). Riksbanken har även i vissa situationer utan en begäran en skyldighet att underrätta Riksgäldskontoret och andra myndigheter vars verksamhet kan påverkas (se 3 kap. 9 § och 5 kap. 7 § riksbankslagen).

2.4 Ikraftträdande

Riksbankens ställningstagande

Föreskrifterna ska träda i kraft den 1 september 2026.

Remisspromemorian

Enligt förslaget i remisspromemorian skulle föreskrifterna träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedömdes vara den 1 juli 2026.

Remissinstanserna

Remissinstanserna har inte haft några synpunkter på föreskrifternas ikraftträdandedatum.

Skälen för Riksbankens ställningstagande

Riksbanken bedömning är även fortsatt att föreskrifterna ska träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 september 2026.

3 Konsekvenser av föreskrifterna

3.1 Allmänt om konsekvensutredningen

I avsnitt 1.1 och 1.2 redogörs för behovet och syftet med föreskrifterna. Alternativa lösningar och vilket alternativ som bedöms som lämpligast framgår av avsnitt 1.3. De bemyndiganden som Riksbankens föreskrifter grundar sig på framgår av avsnitt 1.4. I avsnitt 3 redogörs för de överväganden som gjorts när det gäller tidpunkten för ikraftträdande.

Nedan redogör Riksbanken för de konsekvenser som Riksbanken bedömer att föreskrifterna får för samhället och konsumenterna, företagen, Riksbanken, förvaltningsmyndigheter och domstolar, förhållandet till EU-rätten samt de bedömningar som gjorts i fråga om proportionalitet.

Remissinstanserna

Remissinstanserna har inte framfört några synpunkter på konsekvensbedömningen.

3.2 Konsekvenser för samhället och konsumenterna

Genom att det blir tydligt vilka företag som omfattas av underrättelseskylldigheten och när underrättelse ska lämnas ökar möjligheterna för att Riksbanken får

informationen i god tid. Riksbanken kommer därigenom att få bättre möjligheter att agera, samordna och föreslå åtgärder för att uppnå målen om säkra, effektiva och tillgängliga betalningar. Det är positivt både ur ett samhällsperspektiv och för konsumenterna.

3.3 Konsekvenser för företagen

Företag som omfattas av föreskrifterna

Föreskrifterna innebär att det tydliggörs vilka företag som är skyldiga att underrätta Riksbanken enligt riksbankslagen och när underrättelsen ska lämnas. I dagsläget omfattas cirka tio företag av föreskrifterna: två företag med omfattande kontanthantering, sex större banker samt två företag som har uttags- och insättningsautomater. Eftersom deras skyldighet att underrätta Riksbanken redan är specificerad i riksbankslagen bedöms föreskrifterna inte ge några ytterligare konsekvenser för företagen.

Kostnader

Föreskrifterna bedöms inte medföra några ytterligare kostnader för företagen.

Konkurrens

Föreskrifterna bedöms inte påverka konkurrensen på betalningsmarknaden.

Uppgifter om affärs- eller driftförhållanden

Föreskrifterna innebär att Riksbanken kommer att ta emot underrättelser som innehåller uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos företagen. I det fall ett uppgiftslämnande företag kan antas lida skada om uppgift röjs omfattas uppgiften av sekretess hos Riksbanken enligt 30 kap. 4 § offentlighets- och sekretesslagen.

Mindre företag

Riksbanken bedömer att mindre företag inte berörs av föreskrifterna.

3.4 Konsekvenser för Riksbanken

Föreskrifterna bedöms förtydliga Riksbankens möjligheter att övervaka betalningsmarknaden och att vid behov kunna samordna och föreslå åtgärder för att säkerställa att betalningar är tillgängliga, säkra och effektiva.

3.5 Konsekvenser för förvaltningsmyndigheter och domstolar

Om ett företag inte uppfyller de skyldigheter det har enligt föreskrifterna får Riksbanken, med stöd av 12 kap. 2 § riksbankslagen, besluta om de förelägganden

som behövs för att företaget ska uppfylla underrättelseskyldigheten. Företaget kan överklaga besluten till allmän förvaltningsdomstol. Riksbanken bedömer dock att antalet överklaganden kommer att bli ytterst få eller inga alls. Föreskrifterna bedöms därför inte få några, eller endast marginella, konsekvenser för domstolarna.

3.6 Överensstämmelse med unionsrätten

Riksbanken bedömer att föreskrifterna överensstämmer med och inte går utöver de skyldigheter Sverige har som medlem i Europeiska unionen.

3.7 Proportionalitetsbedömning

Genom bestämmelserna tydliggörs vilka företag som är skyldiga att underrätta Riksbanken enligt riksbankslagen. Det innebär att det blir tydligt både för de som omfattas av reglerna och de som inte gör det. Det blir även tydligare hur och när en underrättelse ska lämnas till Riksbanken.

Sammantaget bedömer Riksbanken att föreskrifterna är proportionerliga och nödvändiga för det uppdrag som Riksbanken har, både beträffande vilka företag som ska omfattas av föreskrifterna och vilka åtgärder de ska vidta. De åtgärder som företagen ska vidta är inte heller mer långtgående än nödvändigt.